

LÁSZLÓFFY CSABA

Balladatéma születésnapomra

„S nekem csak az álom, a semmi,
a pótlék jut...”

(Szabó Lőrinc)

Végigzuhan a szobaparketten a
rohadt rögeszmés Amerikaárnyék.
A meghitt szertartások ideje
zegzugos színfalak közt is rég lejárt;
ki olvasna manapság verset, pláne olyat,
amelynek nem szerződtek le külön-külön
minden sorát világvalutában?

A jólét automata anyagcseréjével
ókori kultúrákat vakító, valamint a
terroristákkal való interkontinentális leszámolás
Európát meghódító gigantikus reklám(árny)képe,
a 175 ezer fegyveressel bővülő NATO
ünnepélyes ceremóniáját is belekalkulálva,
hogyan is árnyékolhatná be az Arafátok
„célzott meggyilkolását” világgá kürtölő új
biztonsági politikát? („Nem javasoljuk egyik biztosító-
társaságnak sem, hogy életbiztosítást kössen velük!”)

Ki mondja meg, hogy az öregedő selyemfiúk
romlott mosolya mekkora biztosíték
az ázsiai kulik bevándorlása ellen?
S jut-e elegendő tőke a kelet-
európai ingyenélőket pellengérré
állító bulvármédiáknak?

A fene egye meg a „mentális revolúcióról”
bársonyos hazafisággal hizlalt balkáni pofázásokat:
a digitális adattárban összegyűjtött
exkommunista sztandárd szónoklatokat az
amerikai barátságról, melyeket
heroincsempészekre jellemző alattomoság hevít.

Állítólag szörnyű dolgok történnek velünk
– az USA-ban hagyományos MindBomb agitáció
falragaszai szerint legalábbis.

Mi minek – melyik jövőnek – a forrása?

Fölösleges az elérzékenyülés (pőrén
szembeszegülni a semmivel),
csak próbára akarnak tenni,
mint annakidején az indiánokat,
hogymilyen készséggel és sebességgel
tudunk „posztcivilizálódni”.

Mikor még azt képzeltük, hogy
a költő szava kézigránát!

Ámde igazából sehol senki, aki
ura volna (lehetne!) *a nagy prédának*.*

Gyűlölsz együgyűekkel vitatkozni
– „*varjú rikolt a fehér napban*” –,**

még hogyha nem is kirendelt karhatalmiak.

Nyergelő Ázsia rég lefeküdt benned
nehogy Amerika felkeljen ellened! –

(Ha eszednél vagy, nem kelsz fel,
vagy be se fejezed ezt a verset.)

(*Herceg*)

Lefekvés előtt egy (árnyék)kéz időnként
pisztolyt emel a homlokunkhoz. –

Addig, persze, vetkőzés közben még
dumálunk és (el)hülyülünk egy kicsit.

2004. májusvég

*Szabó Lőrinc

**Ginsberg

Testamentum

1.

Bölcsesség; vakmerőség? vagy alázat? –
Az aggaszt, aki nem talál magára,
ki mindeniben ellenséget lát csak.
A sérüléseknek hányféle ára
lehet: szorongás, gátlás, önmagára
utaltság (némaságba ernyedek!),
s lehet az elképzelt mélység felett
kifeszített ideghúr biztonsága;
a kötéláncos légüres teret
felmérő nyugalma: félelmedet
ámulattá varázsoló és titkos
szövetség (ne várj csodát a tudattól,
midőn a véletlentől függsz – csak attól,
hogy a következő pillanat mit hoz).

2.

Elhidegül előbb a kés,
az alma, meg a vaj, a méz,
aztán a diétás kenyér.
Csuklódon hallszik-e az ér?
S ha fölfut sötéten a vér
tüdődbe, fáradt és sekély?
Aszályok után meddig ér:
derékig csak a szeretet,
s bokán felül a szenvedély(!) –
Képletesen már nem pezseg
a világ holtpontra jutott
s borvizes palackba dugott
provinciális szelleme.
Fagyott, zúzmarás jegenye,
a hónak sincs már kelleme;
jaj, el ne nyelj, közöny tele!

(Egy forró tea kellene.)

Füledben már csak ostoba
csalatkozás zeng, mostoha
tévhitek és hitehagyott
hőst éltető hazátlanok.
Még egy szikrázó nevetés(?) –
a tűz ereje is kevés.
Akit legyőztek, s aki nyer:

egy akol s milliónyi fej.
Csőre töltött neutronok;
békéd rég világgá futott,
csüggedt Kant? – Oltalom, vigasz?
A törzsi élet volt igaz.
A harapás helye beforrt,
de sehol a száj, aki szólt.
Ajtódat hasztalan hagyod
csukva, mögötte fantomok –
zöld eszmék, zizegő gazok;
szeméttároló századok.

3.
Öreg, aki látott szegénységet;
aki ifjú, az a legszegényebb

Hívők pokla, ájtatos eretnek –
csak a csalás, ami még megmenthet.

Meddig állsz őrt embernek fiáért,
s fizetsz tested lakásáért hány bért?

Baljós tudás; bámulsz földre, égre.
Elpazarolt idő. Legyen vége.

2005